

idet Kap. I. og II. væsentlig er bygget paa de forskjellige Proceßkommisſioners Arbejde i ſaa Henſeende. Man antager, at Forſlagets Gennemførelſe ſaavel blandt Jurister ſom blandt Lægmand vil ſtabe eller dog udvikle Interesſe for den ſtore og endelige Retsreform, ved paa enkelte Punkter at ſikre Individets Ret, hvor denne Ret hidtil har været meſt iøjnefaldende truet. At man gennem Anſvarsbeſtemmelſerne i Kap. III. vil fremme baade Autoriteternes Anſvarſkjølelſe og dermed tillige Befolkningens Tillid til Politi og Domſtole, trænger ikke til nærmere Paaviſning.

Ved det i § 21 indførte kommunale Tilſyn med Baretægtsfangerne vil man i mange ſolbige Tilfælde biſtaa den pligttro Politimester og Dommer ſamtidig med, at man inddrager under Borgernes Kontrol en for alles Ve og Vel vigtig Sag, ſom efter Nutidens fremſtrebne Krav ikke ret vel ganſte tør unddrages Offentligheden.

Ved Behandlingen i Udvalget har det været Flertallet magtpaaliggende at lytte til de Indvendinger, der under Sagens 1ſte Behandling i Tinget, i ſelve Udvalget og uden for dette ere fremkomne mod Forſlagets enkelte Beſtemmelſer, og ſom væſentligt have været rettede paa at gøre Beſtemmelſerne ſyldeſigørende under det nu beſtaaende Rettergangs-System, og Udvalgets Flertal har i den Anledning fremsat en Række Endringsforſlag, ſom findes anført ſenere.

Man ſkal ſaaledes henlede Opmærksomheden paa Endringsforſlaget til § 3, hvorefter Politiets Ret til at foretage Anholdelser uden Dommerdekret i væſentligt Omfang er blevet uddiget, en Udvidelse, ſom man i Betragtning af de nuværende Politiforhold kun har turdet gaa ind paa, fordi man ſamtidig i Kap. III. har indført ſtrange Anſvarsbeſtemmelſer.

Ved Endringsforſlag til § 8 har man gjort det muligt for Dommeren at affige Arreſtdekret, uden at den miſtænkte er afhørt, i alle Tilfælde, hvor det har været faktiſt umuligt at afhøre ham.

Hvad angaar § 9, der indeholder Reglerne for, hvornaar en Dommer er berettiget til at affige Arreſtdekret, er der fra

forſtellige Sider ytret Ønſke om, at en ſaadan Ret maatte tillægges Dommeren foruden i de under Rubrik 1) 2) 3) nævnte Tilfælde ogſaa: naar der efter Sagens Omſtændigheder maatte være Grund til at antage, at ſigtede vil beſtræbe ſig for at gøre Underſøgelsen frugtesløs ved Fjernelſe af Gerningens Spor, Aftale med medſigtede eller Vidner eller paa anden Maade.

Udvalgets Flertal har imidlertid med Lovforſlagets Grundtanke for Øje ikke ment at burde ſtille et ſaadant Forſlag. Det er teoretisk omtvifteligt, hvorvidt det kan gaa an af anførte Grunde at berøve en ſigtet Friheden og dermed Muligheden for et virkſomt Selvforſvar, og praktiſt ſet giver allerede Anholdelſeſtiben et Middeſ til at afværge den nærmeste Fare for, at den miſtænkte fjerner Spor, træffer Aftaler eller paavirker Vidner. Man har heller ikke kunnet finde nogen tidligere udtrykkelig Lovhjemmel for Brug af Baretægtsfængſel i nævnte Anledning, ſkont netop denne Anledning nu ſaa hyppig benyttes ſom Motiv for Baretægtsfængſling. Man frygter da for, at man ved at legalisere ſaadant Fængſlingsgrundlag ſkal modvirke, hvad man netop tilſigter at naa ved Lovforſlaget: en stærkt indſkrænket Brug af Frihedsberøvelse før Dom.

Da man derimod maatte erkende, at Dommeren med de nugældende — eller dog ved Praksis hjemlede — Beviſregler kunde blive noget vanſkelig ſtillet over for en Forbryder, der ikke afslagde Tilſtaaelse, og da man ønskede at komme bort fra egen Tilſtaaelse ſom det eneſte eftertragtede Beviſmiddel — hvad uden Tvivl i mangfoldige Tilfælde mer eller mindre bevidſt for vedkommende Dommer har hidført Brugen af Baretægtsfængſel for at fremſtaffe Tilſtaaelse (altsaa Tortur i egentlig Forſtand) — har man fremsat et Endringsforſlag ſom Supplement til § 9, der ſtiller Dommeren frit med Henſyn til Beviſet og dog formentlig indeholder al fornøden Beſtryggelſe for den ſigtede.

Ved Endringsforſlag til § 11 har man ſøgt at ſikre Baretægtsarrestanter mod Tortur i Form af legemlig Revſelſe, ſom nu